

Милица Веселиновић, 8/3 ОШ „Никола Тесла“ Београд
Библиотекар: Александра Дракулић 0669569087

Шешир професора Косте Вујића, Милован Витезовић

Наслов приказа:

Под окриљем славног шешира

Шешир професора Косте Вујића прича је уз коју су многа деца и одрасли данашњице одрасли. То је врло поучан, квалитетан, хумористичан и врло нежан роман који на веродостојан начин описује смицалице, мудролије, шале, пошалице и подвале једног разреда матураната. Ови млади људи, који тек имају цео живот пред собом, шире своја крила под окриљем славног „шешира“. Овај роман на прилично симпатичан начин описује све матурантске јаде; прве, друге, треће и незаборавне љубави, што братске што романтичне природе, стасање у људе, и то не оне обичне, невоље са професорима, „погоде“ и непогоде живота у граду, предности и мане мангуплука.

Господин професор Коста Вујић човек је прилично отвореног ума за своје животно доба, могло би се рећи. У контрасту са строгим, посве крутим и прилично дисциплинованим господином професором директором Козарцем, професор Вујић дозвољава своме разреду да мисли и развија своје сопствене погледе на свет. Овај елегантни, остарели професор дозвољава својим ђацима ширину и дужину, знајући да је таквим надреалним људима суђено да смакну и помере све границе, па чак и оне небеске, ако је потребно. Професор Вујић познаје своје ђаке толико добро да зна да их на моменте уопште не познаје. Он са њима поступа са пуно бриге, као да су у питању његова сопствена деца, а ситуације, све „воље“ и невоље у које његов разред упада он подноси на врло дотојанствен, а решава на посве шармантан и елегантан начин. Он у њима препознаје оно што је некада он имао са Бранком Радичевићем, али такође препознаје њихов интелект и смисао за хумор, дакле њихов пуни потенцијал. Види се да му није свеједно када одлази у пензију и напушта своје ђаке као и своје место за катедром једном за свагда, али ипак у пензију одлази са неком чудном врстом олакшања, знајући да је за собом оставио једну од, могло би се рећи, најбољих, најплоднијих радом и најуспешнијих генерација Прве мушке гимназије у

Београду. Ово је збиља дирљива књига о братству и пријатељству матураната, како међусобно тако и са разредним старешином, професором Вујићем. Овај роман пун тренутака који су многе натерали на смех до суза показује шта то значи одистински бити људско биће; биће које се нада и верује, биће које воли и поштује, биће које живи свој живот у незнању али се труди да то незнање сведе на минимум. Писац на врло сликовит начин описује напредне младе људе у оно доба и њиховог професора који се труди да им прошири видике и усади врлине које сваки човек вредан поштовања треба да поседује. Славни професор са још славнијим шеширом, ведрог погледа, са посебним стандардима и принципима, веран себи, пример ексцентричности за многе, али предмет поштовања и дивљења за велики број људи, учи нас вредне лекције о животу док га ми гледамо како заједно са разредом својих матураната одраста још једном, достојанственим и одмереним кораком корачајући по сеновитим крајевима Београда, опијајући се слатким мирисом успутних кафана. Његова аполитичност, смиреност, одмереност и смисао за рад с другим људима непревазиђени су, и делује ми да је врло осетљив док прича о свом разреду, премда их мангупима назива и врло ноншалатно и врло редовно у ћошак шаље и кажњава редарењем. Писац прилично импресивно успева да нам прикаже свет кроз очи матураната, будућих академика и великих људи који су сада шалјивције и од стране директора Козарца окарактерисани као „господа пробисвети“, и очи професора пред пензијом који у својим ђацима види будућност земље Србије, и који у њему виде очинску фигуру за коју гаје пуно поштовања и дивљења. Ученичка лојалност према професору упркос раздвајању њихових животних путева, означеног обостраним завршетком њихових дана у гимназији, показује пожртвованост и успех професора Вујића, али и велику доброту и бригу његових ученика. Читајући овај роман, затекох саму себе како бришем сузе с образа, а сигурна сам да су и његови ученици врло радо памтили разредног старешину и професора, штавише драгог им човека, и да би им се усне често развукле у осмех док изгубљени у мислима и сећањима призивају његово чувено грђење: „Све мангуп до мангупа!“ „Шешир професора Косте Вујића“ врло је интригантна, просветљујуће и хумористичко дело г. Витезовића које описује на савршен начин однос који сваки професор треба имати према својим ученицима.